

Arrest

nr. 242 453 van 19 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X
                      3. X
                      4. X

Wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders : X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, X, X, X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 augustus 2020.

Gelet op de beschikking van 17 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partijen, in het kader van onderhavig beroep wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders B.K. en E.A., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2019, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, waarbij hun verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen dienden op 17 juni 2019, als begeleide minderjarigen, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. In het kader hiervan vond op 26 augustus 2019 een gehoor op het Commissariaat-generaal plaats, waarbij hoofdzakelijk hun vader werd gehoord.

Ter staving van huidig verzoek om internationale bescherming legt de vader van verzoekende partijen volgende documenten neer: een attest van de Kosovaarse ambassade in Brussel van 14 februari 2018 waarin vermeld staat dat noch de ouders van verzoekende partijen, noch verzoekende partijen zelf over de Kosovaarse nationaliteit beschikken, een attest van de Montenegrijnse ambassade van 27 maart 2018 waaruit blijkt dat verzoekende partijen hun moeder niet over de Montenegrijnse nationaliteit beschikt, en een Belgisch geboortebewijs van verzoekende partij L.A. d.d. 20 juni 2018 om kraamgeld te bekomen.

2.1. Luidens artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt “Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”

De ouders van verzoekende partijen dienden eerder een paar verzoeken om internationale bescherming in. Hun eerste verzoek werd geweigerd bij 's Raads arresten nr. X van 19 januari 2016 (vader) en nr. X van 3 februari 2016 (moeder). Hun volgende verzoeken om internationale bescherming werden door het Commissariaat-generaal afgesloten met beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De ouders van verzoekende partijen gingen tegen die weigeringsbeslissingen niet in beroep waardoor die beslissingen definitief zijn geworden en als vaststaand dienen te worden beschouwd.

2.2. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt o.a.: “De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

3.1. In de bestreden beslissing in hoofde van verzoekende partij S.K., heden acht jaar oud, genomen, waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van

voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, stelt de commissaris-generaal vast dat uit haar verklaringen en die door haar vader in haren hoofde afgelegd blijkt dat verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die haar ouders reeds aanhaalden in het kader van hun twee verzoeken om internationale bescherming. Verzoekende partij brengt, zo luidt het, in het kader van haar verzoek geen elementen aan die de in het kader van haar ouders genomen weigeringsbeslissingen kunnen wijzigen.

Betreffende de bewering van de vader van verzoekende partij(en) dat hun familie niet kan terugkeren naar de Balkanregio en meer bepaald naar Servië, Kosovo of Montenegro aangezien niemand van hen er als staatsburger geregistreerd is en zij niet over documenten beschikken, wordt erop gewezen dat de vader van verzoekende partij(en) in het kader van zijn asiolverzoeken geen eensluidende verklaringen aflegde over zijn identiteit en nationaliteit. Bovendien blijkt, zo voegt de commissaris-generaal eraan toe, uit de verklaringen van de vader dat hij ingeschreven stond in het Joegoslavisch paspoort van diens moeder en dat zijn vader, verzoekende partij haar grootvader, over Kosovaarse documenten (een geboorteakte, een identiteitskaart en een paspoort) beschikte, al weet verzoekende partij haar vader niet zeker of deze uitgereikt werden voor of na de oorlog in 1999 of voor of na het uitroepen van de Kosovaarse onafhankelijkheid in 2008. Bijgevolg blijkt, aldus het Commissariaat-generaal, uit niets dat verzoekende partij haar vader niet geregistreerd zou zijn, waardoor uit niets blijkt dat zijn kinderen geen aanspraak zouden kunnen maken op de nationaliteit van hun vader. De door verzoekende partij haar vader in dit verband neergelegde attesten van de Kosovaarse en Montenegrijnse ambassades, waaruit zou moeten blijken dat verzoekende partij noch over de Kosovaarse, noch over de Montenegrijnse nationaliteit beschikt, doen, zo wordt geoordeeld, aan deze vaststelling geen afbreuk. Hieraan wordt nog toegevoegd dat ofschoon verzoekende partij haar vader uitdrukkelijk ontkende over de Servische nationaliteit te beschikken, hij bij zijn eerste verzoek zelf verklaarde op het Joegoslavisch paspoort van zijn moeder te zijn ingeschreven. Gelet hierop en aangezien hij geboren en getogen is in de Joegoslavische deelrepubliek Servië, kan hij actueel dan ook als een Servisch staatsburger worden beschouwd, aldus de commissaris-generaal die erop wijst dat aangezien Servië na het uiteenvallen van het voormalige Joegoslavië steeds statenrechtelijke opvolger van Joegoslavië is geweest, verzoekende partij haar vader door het paspoort, zelfs al heeft hij dit niet meer, anno 2019 over het Servisch staatsburgerschap beschikt en zijn kinderen, onder wie verzoekende partij, mits het ondernemen van de nodige administratieve stappen, volgens de Servische nationaliteitswetgeving aanspraak kunnen maken op dit staatsburgerschap.

Betreffende Servië blijkt uit niets dat, zo luidt de beslissing vervolgens, in het geval het gezin van verzoekende partij(en) er bij terugkeer veiligheidsproblemen zou hebben, zij er geen beroep zouden kunnen doen op de aldaar beschikbare beschermingsmogelijkheden. Op grond van de informatie waarover hij beschikt, is de commissaris-generaal de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de door verzoekende partij haar vader aangehaalde discriminatie wordt in de bestreden beslissing verwezen naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat, zo luidt het, heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel, zo luidt het, het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben, zo wordt in de beslissing opgemerkt, evenwel niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/ of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden, waardoor er, zo luidt het, ook geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt opgemerkt dat voor zover er geloof kan worden gehecht aan de Kosovaarse origine van verzoekende partij haar vader, wat de door haar vader aangehaalde slechte veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo betreft, uit informatie blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd en objectief verbeterd is. De veiligheidssituatie wordt als overwegend stabiel en kalm omschreven en in het algemeen bestaan er geen veiligheidsrisico's voor RAE om terug te keren naar Kosovo. De

commissaris-generaal meent op grond van zijn informatie dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt, zo luidt het, geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Bovendien blijkt uit niets, zo vervolgt de beslissing, dat indien verzoekende partij en haar familie bij terugkeer naar Kosovo alsnog (veiligheids)problemen zouden hebben, zij er geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden zouden hebben. Op basis van zijn informatie dienaangaande oordeelt de commissaris-generaal dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de door verzoekende partij haar vader aangehaalde discriminatie in Kosovo op het vlak van o.a. onderwijs, in de gezondheidszorg en op de arbeidsmarkt, toont diezelfde informatie volgens de commissaris-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo, net zoals in Servië zo luidt het, zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is, net zoals in Servië, evenwel, aldus de commissaris-generaal, het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot een enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden, aldus de commissaris-generaal die hieraan toevoegt dat bovendien geenszins zonder meer kan worden afgeleid dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er, zo luidt de beslissing, ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Wat de verklaringen van verzoekende partij haar vader betreft dat zij niet kunnen terugkeren naar Montenegro gezien de problemen met de familie van zijn echtgenote, moeder van verzoekende partij, en dat er daarenboven in Montenegro geen werk en onderwijs is en de Roma ook daar worden gediscrimineerd, wordt in de beslissing herhaald dat verzoekende partij haar ouders hun beweerde verblijf in Montenegro geenszins aannemelijk hebben gemaakt en de problemen met de familie van verzoekende partij haar moeder niet geloofwaardig zijn.

Dat verzoekende partij in België wil blijven wonen en hier graag naar school gaat, is, zo wordt opgemerkt, een motief van louter persoonlijke aard dat op zich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. De kopie van het geboortebewijs van verzoekende partij haar zusje L. toont luidens de beslissing enkel aan dat zij in België geboren is en recht heeft op kraamgeld, doch meer niet.

De commissaris-generaal besluit dat verzoekende partij geen eigen elementen aanhaalt die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen.

3.2. In de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)” in hoofde van I.K. (broertje van 7 jaar oud), A.K. (zusje van 3 jaar oud) en L.A. (zusje van 2 jaar oud) genomen, wordt erop gewezen dat hun vader in het kader van hun verzoek om internationale bescherming dezelfde motieven aanhaalt als diegene in het verzoek van hun zus S.K. ingeroepen en wordt vervolgens (hogervermelde) beslissing geciteerd die ten aanzien van laatstgenoemde werd genomen, en geconcludeerd dat bijgevolg ook het verzoek van haar broertje en zusjes niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijven. Zij gaan immers niet of nauwelijks in concreto in op de motieven in de bestreden beslissingen, doch beperken zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter de in de bestreden beslissingen gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

De Raad stelt in navolging van het Commissariaat-generaal vast dat in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen dezelfde feiten worden ingeroepen als die eerder

door hun ouders in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming werden aangehaald, verzoeken die overeenkomstig artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet eveneens namens de hen vergezellende minderjarige kinderen werden ingediend en waarvoor de beslissingen die hierin werden genomen definitieve beslissingen zijn in de zin van artikel 1, §1, 19° van diezelfde wet.

Verzoekende partijen ontkennen, noch betwisten in hun verzoekschrift -waarin zij o.a. laten gelden dat "Verzoekers ouders zijn afkomstig van Kosovo, maar hebben evenzeer verbleven in Montenegro. Ze kenden een zeer moeilijk leven"-, de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat blijkens de (hoofdzakelijk door hun vader) afgelegde verklaringen hun verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die hun ouders reeds aanhaalden in het kader van hun twee verzoeken om internationale bescherming. In het verzoekschrift wordt, zoals hun ouders dit eerder deden in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming, opnieuw gewezen op o.a. de moeilijke situatie voor en discriminatie van Roma in Kosovo en Servië. Een dergelijke loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat evenwel niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient immers in concreto te worden aangetoond, waar zij desbetreffend in gebreke blijven (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Het bij het verzoekschrift gevoegde rapport van OSCE aangaande Kosovo dateert overigens van 2011 en kan bezwaarlijk nog erg actueel worden genoemd.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat daargelaten dat dit wederom betrekking heeft op de ouders van verzoekende partijen veeleer dan op hun kinderen, verzoekende partijen zelf, niet kan worden ingezien en in het verzoekschrift op generlei wijze wordt toegelicht, laat staan aannemelijk wordt gemaakt hoe "de trauma's die ze hebben opgelopen", zoals het in het verzoekschrift wordt verwoord, doch waarbij geheel wordt nagelaten enig medisch attest ter staving hiervan bij te brengen, de ouders van verzoekende partijen –die reeds een zestal jaar in België verblijven en die blijkens een bij het verzoekschrift gevoegd document in mei 2019 het bevel kregen om het Belgische grondgebied te verlaten- zouden belemmeren om open kaart te spelen en duidelijkheid te verschaffen omtrent hun (werkelijke) herkomst en nationaliteit(en). De eveneens bij het verzoekschrift gevoegde attesten van de Kosovaarse en Montenegrijnse ambassades werden reeds eerder bijgebracht.

De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. De Raad gaat te dezen enkel na of de verzoekende partijen al dan niet eigen feiten hebben aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is in casu dan ook niet aan de orde.

5. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoekende partijen geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nrX).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 augustus 2020, geven verzoekende partijen, bij monde van hun raadvrouw, aan te volharden in hun verzoekschrift. Daar verzoekende partijen ter terechtzitting van 7 oktober 2020 slechts volharden in hun verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking van 17 augustus 2020 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten, minstens geenszins ontkrachten of weerleggen.

5. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 17 augustus 2020 aangevoerde grond. De Raad treedt dan ook, gelet op het voorgaande, de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen eigen feiten hebben aangehaald die voor hen een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming en dient het onderhavige beroep te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS